



Бо твій патріотизм –
Празнична одежина,
А мій, то труд важкий,
Гарячка

невдержима...

Іван ФРАНКО

10 (584)

10 березня
2016 р.

Тижневик «Галицька Просвіта» * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзєбчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма «ЛІК» * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ «Ідея Банк» МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ЛИЦАРКА І ЛИЦЕМІРИ

Мужність, стійкість, самопожертва, героїзм, відданість правді й справедливості, з якими наша співвітчизниця Надія Савченко бореться проти тоталітарної антидемократичної імперської системи Росії, дивує світ. Але насамперед українців. Напевно, у кожного з нас пробуджуються почуття гордості, патріотизму, а ще вини: чому так сталося, чому нашу бранку другий рік мордують у російській катівні, а суспільство і, насамперед, влада так кволо, немічно, безініціативно реагують на цей судовий фарс російської Феміди. А може, владі вигідно, аби вона мучилась і каралась у Росії як подразник Кремля? Обіцяв же Президент її матері, як говорить Надія в останньому не сказаному на суді слові, «що ще на травневі свята 2015 року я буду вдома»...

Але, але... Обіцяв пан – кожух дам, та слово його тепле. Чи одне обіцяв нам Петро Олексійович: і АТО закінчити за лічені дні, і жити по-новому, і безвізовий режим уже цього року... Не сталося, не склалося. Та й узагалі, якими нічченими й мізерними, лицемірними виглядають усі слова, дії, вчинки нинішніх українських політиків на тлі мужнього спротиву Надії. Одні обіцяють, говорять правильні пафосні слова, за якими немає дії. Другі, як-то прем'єр-міністр А. Яценюк, вчепившись у посадове крісло, з якого його бажав викинути український народ, намагається додерибанити країну: роздати за безцінь олігархам останні державні підприємства в останній хвилі приватизації, а ще – продати їм мільйон гектарів державних земель. Отакої! Хоч, згідно Основного Закону, в Україні немає «державних земель» – земля багатство народне.

Ще інші лицемірно заявляють, що вони ведуть Україну в Європу, що день і ніч думають, як добитись безвізового режиму, а насправді обманом, політичним шахрайством, підступом усіляко гальмують цей процес, підло таємно вписуючи в уже проголосовані Закони поправки, які власне і блокують надання Україні безвізового статусу. І це депутат-наперсточник із БПП Денисенко. А ще він лицемірно заявляє: навіщо українцям безвізовий режим – вони і так не їздитимуть у Європу, бо бідні.

На жаль, у наших політиків, урядовців, чиновників хапальний рефлекс домінує. Вони всіляко впираються бодай щонебудь робити для громадян, аби вкрати останнє. Чи не тому так довго тягнеться війна, що на ній заробляють мільярди? Чи не тому санкції проти агресора наш Уряд вводить останнім і то під безпрецедентним тиском громадськості. Чи не тому влада так довго не спрамалася ввести економічну блокаду Криму, бо на торгівлі з ним заробляли ті ж високопосадовці. Це можна сказати і про боротьбу з корупцією, контрабандою, і про реформи судової, правоохоронної систем, економіки.

До слова, це ж треба збирати величезну компанію парламентарів, везти їх за гроші платників податків у Брюссель, щоб там їм сказали: ходіть на роботу і чесно працюйте!

Прикро, але політики, влада живе в одній реальності, а суспільство – в іншій. І з цим треба щось робити. Без цілковитого Perezavantazhenня не обійтись. А поки це станеться, нагадаю слова нашого Пророка: «По закону апостола ви любите брата! Суслови, лицеміри Господом прокляті!..»

Я ж благаю Всевишнього опіки над нашою Надією. Порятуй, охорони, спаси її, Господи. Бо вона – НАДІЯ усіх українців нині сухих.

Богдан ВІВЧАР

ПРАВДА ПРО КРИВДУ



ЗАБОРОНЕНЕ СЛОВО

СЛОВО НАДІЇ САВЧЕНКО, ЯКЕ НЕ ДОЗВОЛИЛИ ПРОМОВИТИ ПЕРЕД ВИРОКОМ РОСІЙСЬКОГО СУДУ

Я не визнаю ні вини, ні вироку, ні російського суду.

У разі обвинувачувального вироку – апеляції не буде.

Я хочу, щоб весь цивілізований демократичний світ зрозумів, що Росія – це країна третього світу з тоталітарним режимом і диктатором-самодуром, в якій плюють на права людини і міжнародне право.

Абсурдно є ситуація, коли ті, хто викрадає людей – піддає їх тортурам, потім ще й роблять вигляд, що мають право їх судити. Про який справедливий суд тут може бути мова? В Росії суду і слідства немає! Тут є фарс лялькових маріонеток Кремля, і я вважаю абсолютно зайвим витрачати час свого життя на те, щоб брати в ньому участь!

Тому апеляції не буде, а буде таке: після вироку я голодуватиму ще десять днів, доки вирок не вступить в дію і це, незалежно від перекладу вироку українською мовою, бо перекладом вони вміють довго час тягти.

Через десять днів я оголошу сухе голодування, і тоді в Росії є не більше десяти днів, щоб повернути мене в Україну, звідки викрали! І мене не хвилює, як вони будуть це обґрунтовувати.

Я чула про непогані здібності Петра Олексійовича Порошенка в дипломатії. Ну що ж, я сподіваюсь, що його дипломатичні здібностей вистачить на те, щоби

БЕЗСМЕРТЯ

ВКЛОНИЛИСЬ СВОЄМУ ПРОРОКУ ПРИКАРПАТТЯ УРОЧИСТО ВШАНУВАЛО ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

В Івано-Франківську в річницю Кобзаря громадськість міста пройшла урочистою ходою від Вічевого майдану до міського парку. Тут відбулося віче, на якому промовці наголошували на актуальності поезії Кобзаря. Вони говорили про українську бранку Надію Савченко, яка нині уособлює лицарство і гідність всього українського народу й вимагали її звільнення.

До пам'ятника Кобзареві було покладено вінки і квіти. Квіти до монумента поклали і колектив обласної «Просвіти».

Готуючись до річниці Кобзаря в області, у шкільних бібліотеках, культосвітніх установах відкриті книжково-ілюстративні виставки «Читайте «Кобзар», Шевченкову думу любіть». Упродовж першого місяця весни в обласному центрі в міському Будинку вчителя демонструється мистецька виставка «З Шевченком у серці вишиваю Україну». У школах, інших навчальних закладах проводиться аудіотиждень «Слухайте голос безсмертного Тараса», показові уроки, літе-

ратурні вечори, вікторини, усні журнали, конкурси читців, літературно-музичні композиції «Іде до Шевченка родина, сердечно іде на поклін!». Всюди відбуваються поетичні читання «Свою Україну любіть», літературно-музичні композиції «Кобзар єднає Україну», «Світе тихий, краю милий» та інші тематичні свята. Вчора урочисті покладання вінків та віча відбулося у містах, районах, селах краю.

І поки за мене будуть торгуватися, життя мене буде покидати, а Росія мене все одно поверне в Україну живою чи мертвою! Але поверне!

І всі ці десять днів під воротами СІЗО буде день і ніч стояти моя сестра і буде чекати – випустять чи винесуть мене. Якщо ви її посадите – на її місце приїде і стане моя мати, їй 77 років. Ви її посадите? Тоді на її місце стане моя подруга, мій друг, а за ними – українець за українцем!

І запам'ятайте – всіх вам сюди не запхати!

А поки мої співвітчизники будуть стояти, прості, чесні й порядні росіяни з навколишніх хат почнуть їм приносити гарячий чай, бутерброди і теплі ковдри, бо кожен із них розуміє, що на моєму місці

може опинитися дитина кожного з них у цій в'язниці народів під назвою Росія!

А отак починаються Майдани! А воно вам потрібно?! Ви ж боїтеся цього, як вогню! Тому Кремлю краще повернути мене в Україну якнайшвидше і живою! А всьому світу з демократичними цінностями краще вчасно усвідомити уроки історії і згадати, що свого часу Європа була толерантною з Гітлером, Америка не була досить рішучою і це призвело до Другої світової війни.

Путін – це тиран з імперським замахом і комплексами Наполеона й Гітлера разом узятих. А ведмідь людяної мови не розуміє, він розуміє тільки мову сили. Тому, якщо ми не станемо більш рішучими і не визначимо вчасно правильні пріоритети, то будемо скоро мати Третю світову війну.

Я тепер, вже як політик, більше не подам руки Росії на політичній арені. Дуже не з руки подавати руку тому, хто тримав тебе в наручниках, а твій народ – у кайданах.

Але ухвалюючи кожне своє політичне рішення, я завжди буду думати, як воно відгукнеться простому народові як України, так і Росії. Бо в Росії, не зважаючи ні на що, все ж є багато чесних, порядних, добрих і нещасних людей.

P. S. На засіданні суду, що відбулося вчора, повідомили, що вирок Надії оголосять 21 березня.

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!

Передплатуйте газету «ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА». Передплатний індекс – 91083.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Повідомляємо, що 11 березня о 13.00 у НД «Просвіта» відбудеться свято «НЕ ПРОМОВЧИ ШЕВЧЕНКА У СОБІ».

ТЕОДОР ДРОВНИЧ

ВІД РЕДАКЦІЇ. Повідомляємо, що 11 березня о 13.00 у НД «Просвіта» відбудеться свято «НЕ ПРОМОВЧИ ШЕВЧЕНКА У СОБІ».

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ (без оплати оформлення):
на місяць – 5,00 грн., на півроку – 30,00 грн., на рік – 60,00 грн.

ФЕСТИВАЛИ

ІСТОРІЯ, НАПИСАНА ДУШЕЮ...

У НД «Просвіта» відбувся перший просвітнянський фестиваль «Історія України в народних піснях». На нього з'їхались виконавці з усіх-усюд, послухати яких зібралась певна зала нашого люду.

Звучить запорізький марш. З козацькою піснею «Ой там за Дунаєм» на святково прибрану сцену піднімається народна чоловіча хорова капела «Сурма» Національного медуніверситету. Ведучий і герої – уособлений образ козацтва Морозенко, а також полковник і гетьмани Іван Богун, Богдан Хмельницький, Іван Мазепа, ролі яких виконували студенти коледжу ресторанного сервісу і туризму Валерій Дундяк, Михайло Мосарук, Степан Петрашук та Іван Синяк, своїми репризами повертають нас у козацьку добу. І запитує Морозенко:

...Чого ж збудили ви мене,
Коли ще ворон чорно кряче?
Хай він це поле обмине,
Хай Україна більш не плаче.
І ви не плачте у піснях,
І не тужіть за мною тут.
...Я залишаю вам коня –
Порвіть на нім ворожі пута.

І тут:
Об вітер вдарилась струна,
Завмерла в барвах на знаменах;
Могутня постать Богуна
Хитнулась, вставши у стременах.
І полковник звертається до залу:
А я ж казав іще колись,
Як до присяги стала Рада:
Москві ніколи не корись,
Не вір цареві – буде зрада.
Повірів гетьман – Бог прости! –
І вкрили Січ густі тумани.
Чому ж ви знову хомути
Взяли на себе і кайдани?..
Вставайте, браття, із колін
І не вклякайте більш ніколи.
Чи ви спите? Чи, може, лінь
Вам засівати рідне поле?!

Чи й далі буде, як було?..
І буде жертви жертви молох?..
За Богуном з'являється Богдан Хмельницький. Примчав із іншої доби до нині сухих на розмову:

Простіть мене...
Це я оддав
Свій край Московщині у найми.
Не дав Бог розуму, не дав...
Чи відібрав його принаймні.
Спізніле, мабуть, каяття,
Але болить мене й в могилі.
Ціною крові і життя
За гріх мій всі ви заплатили.
Простіть мені державний блуд.
Хотів добра вам, а не ярем,
Не простите – верніть на суд:
Прийму і мертвим вашу кару,
Лиш ви мене не повторіть,
Аби не каятися потім...

А ще на мить вернувся Мазепа:
Пустіть мене в свої серця,
Я мушу бути нині з вами,
Бо не відкрив я до кінця
Перед нащадками свій намір.
Мене хтось зрадником назвав,
А я боровся проти зради.
Тому в невір'ї і ховав
Свою мету – не задля влади.
Я спраглий вільного Дніпра,
Хотів для нього вітру слави.
Кляніть тирана ви – Петра –
І слуг його... Хоч я держави

(Чит. 3 стор.)

ТАК ДУМАЮ

ТВІЙ ДРУГ – ЦЕ ТИ*

Існує мудрий вислів: «Скажи мені, хто твій друг, і я тобі скажу – хто ти». Вислів – старий, як світ, а втім, наче в око вліпив сучасним подіям.

За тисячі років існування Римської Церкви папи римські не знаходили за потрібне спілкуватися з цезаропапістською¹⁾, тобто підпорядкованою царям – Російською Православною Церквою.

І раптом, на тобі: папа-ліберал Франтішек цілується з патріархом РПЦ – Кирилом.

Коли цього папу обрали римські кардинали, ліві сили Вільного світу аж стрибали з радощів: нарешті Римську Церкву очолив папа-ліберал.

Але, панове, що це за ліберал, який знаходить спільну мову з расистом?

Патріарх Кирило у команді Гітлера-2 – Путина – виконує функцію гітлерівського

міністра Гебеля, пропагандиста расистської ідеології Адольфа Гітлера.

А. Гітлер виклав свою ідею у книжці «Майн кампф», де проголосив вищість арійської раси, маючи на увазі німецьку націю.

Адольф Путин книжки не написав, але доручив Патріярхові РПЦ просувати у світі ідею «русского міра», яка є не що інше, як російське видання книжки «Майн кампф».

Адольф Гітлер з німецькою прямою казав: «Німці – вища раса і володітимуть світом». По-німецьки – чесно.

Патріарх Кирило-Гебельс з ординською криводушністю рече: «Русский мір – найкращий «мір» у світі». Цей словесний ребус «московські руські» розуміють по-гітлерівськи: «Московські руські – вища раса – і володітимуть світом», а всі «іно-родці» мають розуміти по-рабськи: «Руський мір несе вам свободу і щастя». По-московськи – кажу одне, мислю інше.

Отакого друга має папа-ліберал Франтішек.

Чи ж на такий фінал чекали ліві сили Вільного світу?

Був папа-ліберал, а став расистом, про-московським націонал-соціалістом.

Папа-ліберал сприяє Гітлеру-2 поне-волити світ, плануючи зруйнувати разом із Патріярхом РПЦ Кирилом Українську Греко-Католицьку Церкву.

Руйнуючи УГКЦ папа-ліберал на-справді руйнує Римську Католицьку Церкву, бо єдиний рятуюнок для УГКЦ – це розірвати унію з Римом і проголосити греко-католицьку автокефалію. Всім же католицьким владикам, незгодним із прогітлерівською лінією папи-ліберала зробити те саме.

Це єдиний шанс уратувати Римську Церкву від папи-ліберала, а насправді папи-гітлерівця.

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

¹⁾ Цезаропапістська Церква на ділі служить не Богові, а сатані.

*Зберігаємо правопис автора.

З КОГОРТИ БОРЦІВ

ЗГАДАЛИ
ГЕНЕРАЛ-ХОРУНЖОГО

5 березня у Ка-луші біля пам'ят-ника генерал-хорунжому УПА Романові Шухевичу з ініціативи Калуської міської організації УНА–УНСО відбулася пропам'ятна пана-хида на честь Го-ловного коман-дира УПА, котрий героїчно загинув у нерівному бою з енкаведистами саме в цей день 1950 року.



Історична довідка. В записці, яка 5 березня 1950 р. була терміново наді-слана відомим кадебістом П. Судопла-товим на ім'я тодішнього міністра дер-жавної безпеки СРСР В. Абакумова, стисло повідомлялося, що Р. Шухевич «вчинив збройний спротив, відкрив вогонь з автомата» і «попри вжиті заходи до захоплення живим, в ході перестрілки був вбитий сержантом ВВ МДБ».

Так завершилась розпочата ще в 1944–1945 рр. операція спецслужб Радянського Союзу з ліквідації керів-ника українського визвольного руху Ро-мана Шухевича.

Загибель Р. Шухевича стала непо-правною втратою. З огляду на його авто-ритет, повноцінно замінити його на керів-них посадах революційного підпілля було практично неможливо. Як визнав генерал МДБ П. Судоплатов, Р. Шухевич був людиною незвичайної хоробрості, мав досвід конспіративної діяльності й зумів упродовж семи років «займатися активною підпивною діяльністю».

Пропам'ятна панахида за Романом Шухевичем і всіма бійцями, що загинули за волю та Незалежність України в Ка-луші була, на превеликий жаль, відносно нечисленною, на площі біля пам'ятника зібрались представники духовенства, Івано-Франківської обласної організації УНА–УНСО, люди, для яких постає Ро-мана Шухевича сьогодні слугує незапе-речним авторитетом і яскравим взірцем і прикладом справжнього борця за волю України, люди, які й сьогодні не лише словом, але і своєю безпосередньою участю у бойових діях на сході України продовжують велику справу Головного командира. Молебень відслужили отець-декан УГКЦ Михайло Бігун, отець-декан УПЦ КП Григорій Мороз.

Під час хвилини мовчання в пам'ять про Головного командира, поряд із держав-ними, було приспущено прапори УНА–УНСО, організації, котра за чверть століття своєї діяльності довела своє право називатися правонаступником УПА – армії українського спротиву, непримиренним і безкомпромісним ворогом московського окупаційного режиму, символом понад трьохсотлітньої боротьби українського народу з московським загарбником.

Після покладання квітів до пам'ятника Героєві в Калуському будинку творчості з ініціативи Івано-Франківської обласної організації УНА–УНСО та наукового колек-тиву історико-меморіального музею Сте-пана Бандери відбулась науково-практична конференція «Бойовий шлях 23 тактич-ного відтинку УПА «Магура». Головуючим на ній був відомий у краї історик і дослід-ник, директор музею Степан Лесів.

На конференції було висвітлено неві-домі раніше сторінки боротьби УПА на Прикарпатті й відновлено добрі імена людей, які незаслужено і внаслідок прово-кативної юдиної роботи московських посіпак було несправедливо записано до зрадників на багато десятиліть. Зокрема, особливої уваги заслуговує ґрунтовне до-слідження куреня «Журавлі» (курінний Бей – С. Яворський). Підсумком конференції стало відзначення почесними грамотами ґрунтовної плідної науково-дослідницької праці працівників музею Галини Лесів, Лесі Флис, Любові Рванок, Лесі Прокопів.

Захід підтримали своєю присутністю і представники місцевої влади, зокрема, заступник міського голови Галина Романко, заступник голови Калуської районної ради Віктор Гільтайчук. Головне ж, що на акцію зібрались юнаки, які буквально ще вчора зі зброєю в руках відстоювали українську Незалежність. Цей факт дає підставу заявити, що справа Романа Шухевича нині жива, її продовжують дос-тойні люди, а прапор Української револю-ції сьогодні в міцних і надійних руках.

Роман СИМЧИЧ, м. Івано-Франківськ

РЕЗОНАНС

КРИВДУ ПОТРІБНО ВИПРАВИТИ

«...З нашого багаторічного досвіду можна сказати: коли Ватикан і Москва організовують зустрічі чи підписують якісь спільні тексти, то нам годі очікувати від цього чогось доброго...»

«...Безперечно, цей текст викликав глибоке розчарування серед багатьох вірних нашої Церкви та й просто небай-душних громадян України. Сьогодні багато хто звертався до мене з цього приводу і говорив, що почувається зрадженням Ватиканом, розчарованим половинчас-тістю правди в цьому документі і навіть непрямою підтримкою Апостольської столиці агресії Росії проти України. Я, без-перечно, розумію ці почуття.

Проте захочую наших вірних не драматизувати цієї Декларації та не перебільшувати її значення для церков-ного життя. Ми пережили не одну по-дібну заяву, переживемо й цю...»

Це слова Блаженнішого Патріярха УГКЦ Святослава про зустріч і спільне повідомлення папи й Кирила. Мабуть, із цих слів Блаженнішого треба почина-ти. Блаженніший сказав також:

«До речі, я як Глава Церкви є офіцій-ним членом Папської ради у справах єдності між християнами, іменований ще

папою Венедиктом. Однак мене ніхто не просив висловити своєї думки і, по суті, як це було і раніше, говорили про нас – без нас, не давши нам голосу».

У своїй скромності він подав пропо-зицію:

«Можливо, що Апостольський нунцій в Україні допоможе нам зрозуміти «темні місця» цього тексту і пояснить позицію Ватикану там, де вона, на наш погляд, не цілком чітко сформульована».

Мабуть, тут з Блаженнішим не можна погодитися. З яким нунцієм? Про зустріч Блаженнішого з самим папою треба звер-нутися до папи. Про таку зустріч пови-нен просити Блаженніший на прохання вірних УГКЦ, які становлять кількаміль-йонну паству Апостольської Церкви.

Блаженніший чітко поставив вину за саму зустріч, а також спільне пові-домлення не тільки на МП, що, до речі, не є жодним звинуваченням, мабуть, так само, як МП не є жодною Церквою. Це тільки вівіска Кремля. Там немає ні Бога, ні совісті.

Блаженніший з хребтом, як казав його попередник Блаженніший Патріарх Йосиф, однаке також вніс, хоч делікатно, критику на Ватикан і папу. Але щоб за

ПАМ'ЯТЬ

НЕ ЗАБУДЕМО!

Чого вони йшли вперед, спи-таєте?

Чи ж не знали, що снайпер стріляє?

20 лютого 2014 року... Київ, вулиця Інститутська. Кульмінація революції. Це день великої і чис-тої жертви. День, коли ми втрачали. День людей, що заплатили своїм життям за те, щоб ми жили по-іншому. Вся країна бачила, як ще зовсім юних хлоп'ят розстрілю-вали снайпери. Беззбройних. Щоб ми не забули, задля чого стояли, мерзли, але співали й жили. Щоб ми не забули, за що віддали свої життя безвусі хлопчак й статечні люди. Ці люди змінили історію України, змінили нашу свідомість, наше життя.

Лінійка пам'яті, яка відбулася у Тлумацькій ЗОШ І–ІІІ ст. збрала не тільки школярів і вчителів, але й очевидців тих буремних днів. Виступи директора школи В. Є. По-сацького, депутата районної ради А. Л. Біласа, О. Й. Базар, яка при-святила свої вірші Героям Май-дану, бо була там з перших днів, до глибини душі зворушили душі дітей і дорослих. В данину пам'яті Героїв учні читали вірші, написані на барикадах.

Урок-реквієм для старшоклас-ників «Герої не вмирають. Просто йдуть з Майдану в небо...» підго-тували учні 8-Б класу з класним керівником, вчителем української мови і літератури Р. Я. Гавриш, де вкотре переглядали фото-і відеоматеріали і згадували, згадували... Ми не маємо права забути, ми мусимо говорити про ті події, про війну, розповідати дітям, чому така важлива для людини воля, чому ми маємо боротися. Ми вчимо наших дітей любити свою землю, пишати її людьми – щирими, мудрими і надзвичайно талановитими.

Не забудемо!

Віра МОРИКИТ, голова

п/о «Просвіта» Тлумацької ЗОШ І–ІІІ ст., завідувачка шкільної бібліотеки

ВІЩІ ЗНАКИ

ПАМ'ЯТІ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Чи такі вже ми далекі від неба? Чи втра-чаємо назавжди зв'язок із тими, хто здійснив перехід? Можливо, просто не завжди хочемо чути їх, прислухатися до поради, бачити знаки, які вони нам посилають. Суєта застилає нам очі й серця, і ми не чуємо, не бачимо старань отих, хто з неба дивиться на нас і прагне вбе-регти й захистити. І лише у короткі миті від-критості наших душ отримуємо можливість почути один одного.

Такі думки навідували мене, коли слухала розповіді рідних Героїв Небесної сотні. Вони не можуть не вразити, не схвилювати, бо відчи-няють двері у світ ще не відомий нам, але який невдовзі має прийти. Їх не надаремно поле-тіли у вирій хлопці та дівчата з самого серця України. І це була не сотня, а більше... Волон-тери Майдану стверджують –десь 780. Сьо-годні я можу фрагментарно поділитися з вами тим, що мене глибоко вразило.

Рідні Ігоря Дмитріва пригадують, що кав-казька вівчарка Баркас, яка нічого не їла й не пила, відколи її господар поїхав до Києва, цілу ніч 20 лютого не переставала протяжно вити. На ранок Ігоря не стало. Його вбили одним із перших під час атаки на Інсти-тутській.

Ірина Гурик впала в глибоку задуму й спо-гади, коли їхала у потязі до Києва, щоб забрати тіло її старшенького Ромчика. У ту тривожну й сумну ніч до неї він прийшов і, щоб утішити, сказав, що вона ним буде пишатися.

У родинному гнізді Дідичів щороку в кінці червня зацвітають кактуси. Це Сергієві кактуси, він їх посадив і доглядав. «Вони цвітуть у нас вже десь біля восьми років, але останні два (після його загибелі) цвітуть дивовижно – 24 квітки одночасно! У вересні кактуси зацвіли вдруге, саме на мій день народження, але – вже тільки п'ять квіток. Так, для мене це є проявом Сергієвої любові в такий незвичний спосіб», – роз-повідає дружина Галина. А для мене це не збіг обставин, це підтвердження єдності світів.

Та найдивовижнішими є розповіді родичів Василя Мойсея. Хлопець, прочитавши книжку Василя Шкляра «Залишинець. Чорний Ворон», узяв собі псевдо Крук. 18 лютого, почувши про наступ силовиків на барикади повстанців, він знову поїхав на Майдан, щоб стати пліч-о-пліч із тими, хто прагнув змін. Отож ув останній день свого перебування на землі вороном прилетів, щоб попрощатися, як ми тепер розуміємо, з сестрою Іриною, до Івано-Франківська. Вона

нас, без нас, не давши нам голосу, більше не вирішували долю нашого духовного буття, потрібно вимагати Патріархату УГКЦ. Наші віряни, і я також, шукаємо зв'язку з Богом через УГКЦ, бо вона для нас найближча. І надання УГКЦ Патріархату було б справедливим.

Апостольська Церква сьогодні не про-цвітає, хіба в Африці, а в Європі Церква поважно занепадає. Серед українців стан є далеко кращий ніж між іншими національностями. Тому подібні заходи, такі як зустрічі папи з ворогами пастви тої Церкви, не допомагають Церкві. Якщо зустріч папи з Путином і Кирилом мала на увазі допомогти у процесі з'єднання християн, то вона мало того, що не зре-алізувала своїх намірів, бо при зустрічі використовувались, здається, тільки добрі наміри папи, без найменшого впливу на людей, які фактично є дуже далекі від Бога й бажання християнської єдності. Рівночасно, папа скривдив тих, котрим він обіцяв служити. А кривду треба виправляти, якщо папа шанує паству. Вона дуже реальна, далеко більш реальна, ніж РПЦ МП. Члени УГКЦ, напевно, і чисельністю переважають над вірними МП у Росії.

Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ

розповідає, що вночі наснився їй сон, який насторожив і не давав спокою: «Наснилось, що циганка вкрала хрестик, і ми не можемо його знайти. А хрестик для мене – це часточка моєї душі. Я його ніколи не знімаю».

У цей же день, коли вона виходила з під'їзду будинку, дорогу перегородив ворон. Він, роз-правивши крила, крехтів, ніби про щось хотів сказати. Зателефонувала братові Роману до Луцька. Розказане ним ще більше вразило... Він 20 лютого, як пізніше з'ясувалося, в тра-гічний для родини день, на ріллі, біля будинку знайшов гілзу. Підняв та кинув під електрич-ний стовп. У ці хвилини про лихо не думав. Його дружина цього ж ранку, роблячи закупи, несподівано вирішує придбати чорну хустину. Саме чорну, бо десь саме в ці хвилини він, Василь, прощався зі світом.

Востаннє долав Василь Мойсей дорогу з Києва до Луцька і до місця вічного спочинку. Коли жалобна колона прибула на Театраль-ний майдан, де знаходиться собор Святої Трійці і в якому мали правити заупокійну Служ-бу за Героєм, все небо було вкрите воронями. Вони несли на крилах його душу. Душа Василя промовляла до брата й матері і в день, коли вони, приїхавши до Києва, прийшли до Жовт-невого палацу (або, як він називав його, Па-лацу Свободи) на місце загибелі Василя трьох його побратимів. «Мама стояла біля того місця, де ворожа куля вкортотила Василеві життя і заходилась гіркими сльозами. І ось прилітає чорний крук, сідає на карнизі нав-проти нас і, дивлячись у вічі, каркає, немовби заспокоює чи переконає: «Мамо, не плачте, я живий!» Покаркав і полетів, – ділиться пере-житим Роман Мойсей. – Це, мабуть, був знак, підтвердження того, що вони, наші Герої, жи-вуть вже в іншому вимірі, але ніколи не поки-нуть думками Україну. Минулого року до Луцька приїжджав Василь Шкляр. Прийшов зі своєю дружиною до Меморіалу слави, щоб вшану-вати Героя Небесної сотні. Стоячи біля могили, розмовляли. В цей час прилетів молодий крук, подивився на нас і полетів... Очі заступили сльози... Згадав про це, бо подружжя Шклярів стало свідками цієї містики!»

2013 рік завершувався великими сподіван-нями українського народу. 2014-ий відкрив широту можливостей і перспектив. Однак, щоб ми це побачили й усвідомили, поклала життя Небесна сотня України. Погляньмо у небо й почуємо їх, не складаймо рук, не підда-ваймося підступним приземленим думкам.

Олександра МЕЧЕВА

ФЕСТИВАЛІ

ІСТОРІЯ, НАПИСАНА ДУШЕЮ...

(Поч. на 1 стор.)

**Для вас і волі не здобув –
Зоставив дух живий надії,
Сюди як гетьман я прибув,
Бо є ще зло і є злодії...
І час борні настав,
Бо люди ми – не мертві маси...**

«Сурма» виконує пісню «Чорна рілля ізорана». А опісля вона піснею «Там на горі на Маківці» переносить нас у стрілецькі каси.

Історія – це події, це імена і долі. У програмі згадували Настю Лісовську – Роксолану, і бойків нелегке буття, у часі, який розкидав їх по всьому світу. Саме про ці особистості й події співали солістка ЦНД Леся Мельник та ансамбль «Воля» (керівник – Лариса Дуда) обласного товариства «Бойківщина». А неповторний народний артист України Михайло Кривень стрілецькою і повстанською лірикою повернув публіку в часи творення державності на початку минулого століття і в українську партизанку: «Йшли селом партизани»... Про трьох братів із Прикарпаття, які за волю України полягли, повідала Марічка Макогон зі Старого Лисця Тисменицького району.

Про тугу за втраченим коханням співав вокальний ансамбль «Бельканто» музичного училища ім. Д. Січинського. Про долю ж лемків пісенно оповів дівочий вокальний ансамбль під керівництвом

Оксани Слободян. Слухачі радо вітали ще один чоловічий колектив цього училища під керівництвом Христини Касько. Оплесками дякували глядачі фольклорному гурту «Бортницькі молодіці» Тлумецького району (керівник – Надія Гаріджук), за пісню «Не плачте, не сумуйте ви, друзі-юнаки» і разом з ними сумували, згадуючи, що «Загинув майданівець».

Справді чудову народну пісню про Провідника Степана Бандеру, яку записала від своєї прабабусі, заспівала випускниця коледжу ресторанного сервісу і туризму Оксана Гамуляк.

Ціла низка творчих колективів ЦНД була представлена на фестивалі. Про козацьку і стрілецьку долю, про кохання і буття українців у просторовому міжчассі співали чоловічий вокальний ансамбль «Черемош», хор «Золота заграва», вокальний ансамбль «Любисток» (керівник – Богдан Парумба). Про «дух нескореної волі, що витає в наші темні дні, пісню «Прошу в неба» співала Оксана Недоступ із селища Єзупіль. У цій же часово-ідеологічній тональності звучала пісня «Відряджала мати сина у солдати» фольклорного гурту «Ромашка» с. Іванківка Богородчанського району.

Букет тематичних творів подарували вихованки Клубу обдарованих дітей обласної «Просвіти» (керівник – Рус-

лана Денега) Мар'яна Королюк та Со-
ломія Базавляк.

Народну пісню плекають членкині обласної організації «Жіноча громада» і фольклорний гурт «Перевесло», який готувала до фестивалю Надія Самборська, які співали «Три літа», а сама пані Надія клялася, що «Ой не сама калину ламала» і щемно роздумувала, «Якби я мала крила орлині».

А ще співали тріо «Калина» МНД (керівник – Анна Якубовська), вокальний ансамбль НД «Просвіта» «Квіти ромену» (керівник – Орест Турок) і його солістка Людмила Булієнко, хор Союзу українок «Берегиня» (керівник – Раїса Романюк) та інші.

Підсумовуючи свято, голова ОО ВУТ «Просвіта» Степан Волковецький зазначив, що пісня – душа народу, у ній передано його буття, труди і звичаї, болі й трагедії, перемоги і надії. Саме ідею про історію України і прагнули передати через пісню організатори. Можливо, було не так багато козацьких, стрілецьких, повстанських пісень... Але це лише перший фестиваль. І в наступних він набуватиме нового наповнення і формату.

А доктор мистецтвознавства, професор, завідувачка кафедри ПНУ ім. В. Стефаніка Ганна Карась нагадала, що науково доведено й зафіксовано, що українці мають до півмільйона народних пісень. Ми у цьому сегменті багаті як ніхто. Але поки що користуємось ним мало, вже навіть на весіллях, родинних святах все менше звучить народна пісня. І це при-



кро. А такі фестивалі, як у «Просвіті» – це повернення до первнів. Це відродження нашого духу й душі.

Дякувала за участь у фестивалі виконавцям і глядачам авторка ідеї та режисер-постановник – завідувачка культмасової роботи обласної «Просвіти» Михайлина Боднар.

А на згадку всім учасникам було вручено дипломи.

Як на мене, автора цих рядків, готуючись до наступного фестивалю, варто б звернутись, знайти, відшукати, повернути із забуття народні пісні княжої доби. Адже цей період нашої історії якось випав із народного мелосу. А вони мають бути у тому п'ятсоттисячному набутку. Адже саме з того ще дохристиянського періоду і наш «Щедрик». І напевне він там не один. Важливо, щоб у репертуарі кожного колективу були такі пісні, хай уже в аранжуванні сучасних композиторів. Тож чекатимем.

Богдан ВІВЧАР

ОДКРОВЕННЯ

БУТИ З ШЕВЧЕНКОМ

Коли говорити про Тараса Шевченка, обов'язково все обернеться банальністю. Бо вже скільки сказано про нього і так мало зроблено для нього, а головне – для себе. Однак мучитиме думка, що ти його не знаєш. Чи знаєш дуже трохи і поверхово. Чи згадуєш лише 9 та 10 березня. Ми прирівняли день його уродин до дня жінки 8 березня. Так, наче увага жінці чи Шевченкові потрібна один день на рік. Часто формально і щоб відмітитись.

Ми не розуміємо до кінця Шевченка, як і України. Вони невіддільні одне від одного і є своєрідною Атлантидою, яка і є, і вже нема, але вона тебе переслідуватиме своєю нерозгаданою загадкою все життя, бо нікуди з нього не зникає.

Хто він – Тарас Шевченко? Кобзар, який не грає на кобзі, гайдамака гострого слова, перебендя, який сам по собі, без поводиря, причинна Катерина, скривджена москалем, самотня тополя серед української пустелі, Ярославна, яка досі плаче за Україною, але вірить, що вона повернеться до неї, як князь Ігор з походу? Чи, може, вічний Заповіт, до того ж, старий і новий разом узяті й досі українцями не взяті до обов'язку й не виконані чи сповнені частково?

Думайте, читайте, обніміте і найменшого брата і просіть за Шевченком Бога подати єдинодумліє і братолобіє.

Засвітить свічку Шевченкового слова, поставте на підвконня – хай ніч стане світлішою і повірте Шевченковому: «Світає, край неба палає...». І день, що надходить, буде і Шевченковим днем.

Василь БАБІЙ,
письменник, просвітянин

ТРУД ДУШІ

БОРІТЬБА ТА ПРАЦЯ — КРЕДО ПАТРІОТІВ

**Хто не жив посеред бурі,
Той ціни не знає силі,
Той не знає, як людині
Боротьба і праця милі.**

Леся Українка, січень 1911 р.

У ЗШ № 25 Івано-Франківська пройшов III тур історико-краєзнавчих бесід-вікторин для молодших школярів – вихованців груп продовженого дня з циклу «Україна – земля героїв». Тема бесіди: «Я маю в серці те, що не вмирає», присвячена 145-ій річниці Лесі Українки. Цикл започаткований музеєм «Дем'янів Лаз» (завідувач – Михайло Фрейк) і обласним осередком Цивільного корпусу «Азов» (голова – Сергій Сивачук) за підтримки обласних осередків «Меморіалу» (голова – Василь Тимків) і КУНу (голова – Богдан Борович) з метою покращення історико-патріотичного виховання молодших школярів.

Під керівництвом вихователів груп продовженого дня ЗШ № 25 (директор – Світлана Якимів) учні, готуючись до зустрічі, знайомились із біографією і творчістю поетеси, яка стала для поколінь українців символом незламності перед життєвими випробуваннями і любові до рідного краю. До них завітали волонтери Івано-Франківського обласного осередку Цивільного корпусу «Азов»: студентка ПНУ ім. В. Стефаніка Руслана Тимчук і студент коледжу електронних приладів Андрій Присяжнюк, які принесли

з собою дарунки – газети, брошури славетного полку та збірки поезії «Коли неможливо змовчати» з серії «Бібліотека «Азов»».

У вступній частині бесіди завідувач музею, щоб перевірити, чи пам'ятають «першачки» тему попереднього туру, запитав їх про це. Незважаючи на те, що минуло два місяці, школярі впевнено відповіли, що мова йшла про Героя України Степана Бандеру, який народився і прожив дитячі роки в Галичині. Далі учням за допомогою мультимедійної системи була продемонстрована карта історично-етнографічних районів України і повідомлено, що сьогодні вони розмовлятимуть про всесвітньовідому людину, яка представляє наші північні землі: Волинь і Полісся.

Учні відразу впізнали Лесю Українку. З основними моментами її біографії вони знайомились, дивлячись фотографії родини Косачів і слухаючи вірші у виконанні майбутнього вчителя української мови і літератури Руслана Тимчук. На запитання, що мала в серці поетеса невмирущого, учні зазначили – любов до рідного краю і здатність до служіння своєму народові.

Потім школярам було показано фото ще однієї мужньої жінки, нашої сучасниці. Учні зразу ж впізнали Надію Савченко і приєдналися до розповіді про неї. А далі перейшли до обговорення теми: «Що єднає Лесю

і Надію?». Діти відповіли, що це: стійкість і готовність здолати всі перепони для досягнення мети – вільної долі України і її народу. Хлопчикам і дівчаткам особливо припали до серця слова вірша «Contra spem spero!» (Без надії сподіваюсь):

**Так! Я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії так сподіватись,
Буду жити! Геть думи сумні!**

Цікаво пройшла вікторина, яка містила запитання з біографії і творчості поетеси. Ще змістовнішим було спілкування з третьокласниками, які вже самостійно читали вірші Лесі Українки й повідомляли цікаві факти з її біографії. Тому запитання вікторини для них були дещо складнішими. Їхній вихователь – Ольга Іванівна Шкутько, така ж незламна і мужня жінка, яка зуміла повернутися до важкої праці педагога після великої травми.

Переможців і призерів було нагороджено грамотами й цікавими книжками. Наступний тур, присвячений Велету українського духу – Тарасові Шевченку, відбудеться цього місяця. Сподіваємось, що участь у ньому візьмуть вихованці груп продовженого дня ЗШ № 10. Запрошуємо до участі в проєкті вчителів, вихователів, батьків усіх шкіл міста й області, а також спонсорів.

Надія ФРЕЙК, голова міського методоб'єднання вихователів ГТД

ДОЛЯ

СПОМИН ПРО ТРИЗУБОГО СТАСА

У Меморіальному комплексі «Дем'янів Лаз» стартував новий молодіжний проєкт «На ватру до Тризубого Стаса», ініційований колективом музею, громадською молодіжною організацією «Патріот України» і ЦК «Азов», обласним еколого-натуралістичним центром учнівської молоді і Загв'яздянською ЗШ I–III ступенів, присвячений пам'яті видатного українського барда, письменника і кінорежисера Станіслава Щербатих.

Народний депутат України, син головнокомандувача УПА Юрій Шухевич, оцінюючи його роль у сучасній українській історії, сказав: «Він будив українську душу, отруєну наркотиками більшовизму. На жаль, я особисто не знав Стаса, але слухав його пісні. Але ж і з Шевченком ніхто з людей, які є тут, не знайомий. Проте всі знають, що він зробив для України».

Тризубий Стас (Станіслав Щербатих) – автор понад 300 пісень та 1300 коротких анімаційних фільмів («Сонечко, буль-дозер і я», «Армагедон», «Верблюд», «Пігмаліон»), документальних фільмів «Проводи на полонину» та «Людина

і нафта», а також опери «Корова Середа», фантастично-кримінального роману «Нічия земля», п'єси для молоді «Швидкий 55-ий», мюзиклу «Коров'яча доля», вистави «У пошуках скарбів Полуботка», дев'яти оповідань. На Міжнародному фестивалі «Кіномарина-75» мультфільм «Сашкова чайка» отримав бронзову нагороду. Дипломант І фестивалю Української пісні «Червона рута» (1989, м. Чернівці). Володар гран-прі фестивалю авторської пісні «Оберіг» (1991, м. Тернопіль). Гастролював в Аргентині й Бразилії.

Народився у місті Алейськ (Алтайський край, Росія) у сім'ї етнічних росіян. Батько Станіслава загинув, коли йому було півтора року. Після смерті батька з матір'ю переїхали в Україну – до тітки, що приїхала у Станіслав за розподілом. Дядько Станіслава, тітчин чоловік, був вояком УПА, за що відбув 10 років ув'язнення у Воркуті.

Більшу частину життя прожив в Івано-Франківську. Завдяки цьому, дружині українці та середовищу глибоко пройнявся українською національною ідеєю.

У кінці 1980 років Станіслав Щербатих створив в Івано-Франківську клуб авторської пісні «Приспів» (скорочення від «Прикарпатські співці»), де брали участь практично всі відомі на той час барди – Зоя Слободян, Левко Бондар, Леся Федунків. Обласний клуб кіноаторів, яким наприкінці 80-их керував Станіслав Щербатих, зняв фільм «Дем'янів Лаз» про розкопки місця розстрілу мирних мешканців карателями НКВД, був місцем зустрічей перших івано-франківських бардів. Своє сценічне псевдо Станіслав жартома пояснював тим, що має «три зуба: один – на комсомол, другий – на компартію, третій – на профспілку». Серед друзів був відомий як Щербик.

Станіслав був автором і ведучим власного музичного хіт-параду на телебаченні під назвою «Бард-салон із Тризубим Стасом» і передачі «Галицька сміхота», яка проводилася в центрі Івано-Франківська. Із середини 1997 р. Станіслав жив у Києві. У важкі часи перебудови торгував у Польщі на базарах. Гроші витрачав на записи в київській студії. Брав участь в акції «Україна без Кучми» та Помаранчевій революції.



На могилі Станіслава ЩЕРБАТИХ

За сприяння друзів родини Щербатих побачила світ книжка «Тепер я в пісні. Я живий», в якій зібрані тексти пісень Тризубого Стаса, його спогади, відгуки і статті про митця. Дружина Станіслава Марія Гук-Щербатих, донька бандерівця, присвятила його пам'яті поетичні збірки «Під музику печалі» і «Я пам'ятаю в пам'ять заплету».

Помер Станіслав Щербатих 24 січня 2007 року від третього інсульту 58 років. Похований на кладовищі Дем'янів Лаз

Михайло ФРЕЙК,
завідувач МК «Дем'янів Лаз»,
голова оргкомітету
(Закінчення буде)



ЮВІЛЕЇ

СВІТ МАРІЇ ВАЙНО

Марія Вайно, письменниця з Івано-Франківська, зробила до свого ювілею чудовий подарунок. Бо що може бути кращим для письменника, як не подарунок у вигляді солідного тому вибраного в 665 сторінок? І дуже вдало придумала назву (як на мене) «Кусень світу». У цьому «кусневі», цьому доброму шматкові художнього світу використовувались, організовувалися частинки, молекули мікросвітів у вигляді оповідань, новелок, сценаріїв. Останнє важливе, адже Марія Вайно пише (а це рідкісне серед письменницької братії) кіносценарії. Один із них був відзначений у «Коронації слова». Хоч, можливо, було кілька, і всі вони згуртувалися під одну книжкову обкладинку.

Не знаю, як хто, але я люблю читати невеликі новели, короткі оповідання (через брак часу їх хочеться «проковтнути» більше), а тому і «Кусень світу», який складається з цих крихт-оповідань, перепущених крізь кришталік худож-

нього переосмислення автором дійсності, мені до смаку.

Книжка ця все ж таки вибране, бо вмістила в собі окремі, раніше видані, прозові твори авторки (є в неї і поетичні збірки). Зокрема «Теплий двір, або Репсодія струнного квартету», «Чоловік у кредит, або Четвертий варіант» (вже згадані кіносценарії), «Жінка з келихом дощу». Є у творчому доробку Марії Вайно історичний роман у новелах «Пасіонарія», який свідчить про різносторонність захоплення і можливостей її авторки.

Євген Баран так лаконічно відзначив наближення цього твору: «Це той можливий варіант наближення до теми і пізнання її обширів, який дозволяє письменникові бути чесним перед читачем і відповідальним перед озвученим варіантом біографії (біографії Степанівни – В. Б.). Так само можна сказати і про Марію Вайно: ця книжка є світом її власної біографії, бо про що б не писав пись-

ВШАНУВАННЯ

В СЛОВІ СПАЛАХНУЛА, ЯК ЗОРЯ...

Вогонь пісень Лесі Українки палає вже понад століття. Це незгасимий вогонь таланту, справжнього, від Бога. Донька Прометея, як називали її, несла вогонь своїх поезій, цю іскру Божу за життя людям, несе і зараз, устами нашими, її потомків.

Зазвучало шире, мудре, правдиве, сильне і ласкаве слово і для школярів Тлумацької школи. В прекрасний світ Лесиних поезій повели гостей учні 7-В класу разом із класним керівником, вчителем української мови та літератури О. Б. Шкварок.

У чудовому літературно-музичному ревію відчувався легкий сум, присутній у ліричній поезії, глибока любов до рідної землі, неньки України, віра і сподівання на краще майбутнє свого народу. Дійсно,

ВАРТО СПРОБУВАТИ

НА ВСІ ВИПАДКИ ЖИТТЯ

(Початок у № 8)

11. Чохол для віника

Віник дуже добре почувається в чохлі з капронової панчохи. Чому і «живе» довше, і виглядає симпатичніше, і працює ретельніше.

12. Для дачі

Ця порада буде корисною для тих, хто сам вирощує помідори на грядках. А повнивши відра врожаєм, надіньте зверху на нього верх колгот, відрізавши панчохи і зв'язавши кінці, що залишилися, між собою. Під час висаджування картоплі панчохи з великою сіткою також можуть стати в нагоді. Закладіть у панчохи картоплину і прикопайте її так, щоб верх панчохи залишився над землею. Прорости картоплі велика сітка панчохи не завадить, але восени, щоб зібрати врожай, треба буде лише висмикнути панчохи з землі.

Обмотайте старими капроновими колготами на зиму молоді деревця саду до висоти 0,80 м. Тепер заєць не зможе поласувати молодістю корою.

Зробіть пристрій для збору яблук і груш. Для цього обріжте дно й кришку консервної банки, прикріпіть з одного боку панчохи, а з іншого надріжте банку так, щоб вона нагадувала корону з зубцями. Тепер залишилося прикріпити банку на довгу палицю й підрізати ніжки яблук чи груш між зубцями, і плід впаде вже не на землю, а у панчохи.

13. Замість клею

Якщо потрібно склеїти ворсисті або пористі матеріали, вам на допомогу прийде розплавлений капрон зі старої панчохи.

14. Фільтр для фарби

Якщо у вас засмітилася фарба у банці, накрийте її старими капроновими колготами і вмочуйте пензлик у фарбу крізь імпровізоване сито.

15. Фільтр для продуктів

Старі капронові колготи чудово підійдуть для того, щоби крізь них відтиснути сир або виноград.

16. При накладанні компреса на руку чи ногу замість зав'язувати його джгутом натягніть обрізану з двох боків панчохи: зручно й акуратно.

Зрештою, напевно наші читачі можуть назвати ще чимало прикладів застосування колгот. Отакі вони безцінні, навіть порвані.

ПЕРУНИ

ДЕНЬ ПИСЬМЕННИКА

Уперше в історії культури Коломийщини 3 березня відзначено всесвітнє зсято письменника, до чого доклали зусиль районний відділ культури, Коломийська ЦРБ за підтримки голів райдержадміністрації і районної ради Любомира Глушкова та Романа Дячука.

У Народному домі зібралися шанувальники красного слова, просвітяни, а з ними – понад шістдесят літераторів, у тому числі місцеві члени Національної спілки письменників України та Асоціації українських письменників Ярослав Ясінський, Михайло Андрусак, Іван Війтенко, Василь Рябий, Микола Васильчук, Андрій Малащук. Творчі люди переважно входять до літературного товариства «Плин», спілки літераторів «Сучіття», літстудії ім. Т. Мельничука, літоб'єднання «Коломийка». Їх відзначено грамотами

ФЕЙЛЕТОН

ФОЛЬКЛОРНИЙ РОМАН «РУССКОГО МІРА»

Чим живе «русскій мір» в глибинці Росії і на рівні «дерьовні», можна дізнатися після ознайомлення з фольклорним романом, презентованим читачеві нижче...

Ходить дівчина з ліхтарем, світить удень по «дерьовне» і кричить: «Ей, мужікі, где ви!? Женщина страдает от любви – приходи!» Зазиває і співає:

Приходіте свататься,
Я не стану прятаться,
Я невеста неплоха,
Не могу без мужика.

З появою місяця на небі безнадійні індивідуальні пошуки «мужіка» переходять у колективні за конкретною адресою:

У Ванюшених ворот,
Стоїт девок хоровод,
Песенку поют для Вані,
Оля з Сіною і две Тані.
Но не вишел к ним Іван,
Дома спит он в стельку пьян.

Цілком зрозуміло, чому колективна спроба виманити Ваню на оглядини виявилася невдалою. Однак пошуки сімейного щастя на цьому не припиняються. Заохочення до нього набирає конкрет-



менник, в цьому писанні є частка і його життя.

У Марії Вайно ювілей, а тому годиться побажати, щоб її літературна нива колосилася, а зібраним з неї врожаєм вона щедро ділилася із читачем.

Василь БАБІЙ

АКЦІЇ

ДОЛУЧАЙСЯ

19 березня о 20.30 мільйони людей по всьому світу на годину вимикають світло в домівках і на робочих місцях. Щоб підтримати кампанію, в темряву поринуть сотні знакових споруд на кшталт Ейфелевої вежі та Сіднейської опери.

Іванофранківцям пропонують приєднатися до акції Година Землі, щоб таким чином висловити свою підтримку всесвітньому природоохоронному рухові.

Година Землі була започаткована Всесвітнім фондом природи WWF у Сідней (Австралія) 2007 року й перетворилася на всесвітню екологічну ініціативу. Відтоді кампанія об'єднала понад 7000 міст у 172 країнах на всіх континентах у прагненні до майбутнього, де людина живе в гармонії з природою.

й подяками, подарунками, музичними номерами.

Виступили на святі отець Тарас, лауреат Шевченківської премії Михайло Андрусак, відомий автор Василь Рябий, який передав вітання від голови обласної організації НСПУ Євгена Барана, та інші літератори, кому надавала слово ведуча, завідувачка відділу краєзнавчої літератури райбібліотеки Наталія Тарновецька.

До участі в побажаннях очільників району долучились заслужені артисти України Алла Кобилянська та Микола Савчук, завклубу с. Торговиці Галина Малярчук, яка талановито прочитала вінок сонетів В. Рябого «Вічномста», сміхованець Микола Кавацюк.

Літератори, себто перуни (від слова перо), щиро подякували за увагу, моральну і духовну підтримку в нелегкій час.

Володимир ФРАНКЕВИЧ,
літератор, просвітянин

НЕЗАБУТНІ

ДОБРИЙ ПАВЛО

Добрянський. Добра людина. А як інакше розкодувати це прізвище. Бог знає, яке кому ім'я та прізвище давати. Не знаю, як інші, але Павло Добрянський цілком виправдав своє дане Богом прізвище. Йому б у ці дні виповнилось 86.

За професією аптекар допомагав хворим медикаментами, а своїм літературним сміхом лікував хворе суспільство.

Підсумковими його книжками були «Веселий аптекар» і «Що маю, те везу». В ці назви вміщається зміст його творінь, вони і говорять самі за себе. І його віз мав єдину добру клашу – книжки Павлом Казимировичем написані.

Його творча спадщина вартує маєтків. Свій духовний здобуток залишив людям, а отже, не марно трудив дні й ночі і не змарнував рідкісний талант гумориста, а щедро обдарував людей іскристим сміхом.

Був добрим пастирем-наставником на посаді голови Івано-Франківської організації НСПУ. Довго, творчо, мудро, надійно. Це скаже кожен член нашої спілки. А коли вже плечі стали хилитися додолу (хоч по ньому не скажеш). Підставив під нелегку ношу журналу «Перевал».

Незважаючи на вік, був (вибачте, Павле Казимировичу, за слово) ще тим живчиком, біля якого утворювалося коло гарного, веселого настрою, нефальшивого оптимізму.

Чоловік умів сміятися, а отже, був мудрим, і в цьому квінтесенція його життя, яке вдалося, в тому числі в літературі.

Його пам'ятають і не забудуть. Є фестивалі гумору його імені. Встановлено, завдяки Є. Барану, голові ОО НСПУ, анотаційну дошку на будинку, де жив Павло Добрянський і де досі живе його веселий дух вічної доброти душі.

Василь БАБІЙ, письменник, просвітянин



ВТРАТИ

ПАМ'ЯТІ ВАСИЛЯ СТАСІВА

Відійшов у засвіти український патріот, наш краєнин і добрий наш приятель Василь СТАСІВ.

Василь Стасів народився на Львівщині у патріотичній українській родині, вищу освіту здобував у Івано-Франківську, а до Коломиї прибув працювати інженером на заводі КРП.

Завжди був добрим сім'янином і надійним товаришем, дуже працюючим і відповідальним в усіх справах.

З перших же акцій українського національного відродження наприкінці 1980-их років брав активну участь у діяльності нових національно-демократичних громадських об'єднань у Коломиї – Товариства української мови ім. Т. Шевченка «Просвіта» і Народного руху України. Виконував велику організаторську роботу з підготовки і проведення мітингів, віч і демонстрацій на підтримку державної Незалежності України, часто виїжджав до столиці для проведення загальноукраїнських акцій національної єдності, протесту проти нового союзного договору, за визнання державними українських національних символів – синьо-жовтого прапора і герба – Тризуба, за відновлення прав Української Греко-Католицької Церкви.

У жовтні 1989 року на установчій конференції Коломийської територіальної організації Народного руху України «Покуття» був обраний заступником голови організації, а у 1994–1995 роках виконував обов'язки голови.

Багато й віддано працював на перших демократичних виборів до місцевих рад і сам був обраний депутатом Коломийської міської ради першого демократичного скликання. Сумлінно і чесно виконував свої депутатські обов'язки, долучався до Першого Всесвітнього Собору Духовної України, відзначення 750-ліття міста Коломиї, 50-ліття Української Повстанської Армії навіть із тяжкою хворобою.

Василь був життєрадісний, високоморальною, побожною, світлою і доброю людиною. Таким він і залишиться у нашій пам'яті.

Прощай, наш друже Василю!

Зроблені тобою земні справи придатуться українцям на майбутнє, а твоя родина й товариші завжди пам'ятатимуть про тебе! Вічна пам'ять!

Рада національно-демократичних сил,
просвітяни Коломийщини, друзі

Станіслав ГРИНДА